

Eiendommens nuværende Værdi. Det vil med andre Ord sige, at 25,5 pCt., Forskellen mellem den tidligere og den nuværende Værdi, i den Tid paa Grund af Møntfodens stille Virkning er gledet fra Grundæernes Somme over i Prioritetseierens. Jeg tror, at det her Fremstillede er rigtigt, og jeg tror, at det er i sig selv saa talende, at man ikke behøver at sige Meget om det for at mene, at det bør drage Opmærksomheden hen paa sig i langt høiere Grad, end hidtil har været Tilfældet. Kan eller vil den nuværende Regjering ikke søge at løse denne Opgave, saa tror jeg, at den kan spare sig den store Kamp, den staar i om Magten, thi jeg ser ikke rettere, end at der da ikke vil gaa saa mange Aar, inden der ikke er Noget at herse over. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Blumme) for bemærkede, at det er et Nationaltab og et meget stort Nationaltab, naar Eiendommene glide over i Prioritetshaverens Hænder. For det Første er Værdien gaaet langt ned, inden den Tid kommer, da Eiendommene glide over til Prioritetshaverne, men dernæst kunne de Folk, der sættes ud, ikke anvende deres Virkekræfter saaledes som tidligere til Frembringelse i Statens Tjeneste, og de, der overtage Eiendommene og træde ind og skulle være Frembringere, det er de, som tidligere kun udnyttede deres Kapital, og som i Reglen ikke forstaa sig paa det. Det gaar saaledes langt, langt ned ad Bakke og ender i Uføre. Nu kunde man jo med Rette spørge: Hvorledes kunne vi da ud af det? Dertil maa jeg sige, at jeg kjender ikke Løsningen, og det har ikke været min Opgave at udtale mig for at sige, at jeg er i Stand til at løse Spørgsmaalet, men jeg har kun udtalt mig for at drage Opmærksomheden hen paa det, fordi jeg tror, at det er saa vigtigt, at, hvis ikke denne Sag løses, saa vil omtrent alt Andet, vi arbejde paa, have lidet at sige. Jeg skal dog pege paa, at allerede i Fjor var der i Løjesalen henlagt nogle enkelte Exemplarer af et lille Skrift, som udtalte sig om Møntfodens og dens Indvirken, og kom til det Udslag, at en Løsning, der syntes at være baade lempelig og nogenlunde retfærdig til alle Sider, vilde kunne naaes ved, at man indførte Sølv møntfoden for alle indenlandske Forhold, og saa beholdt Guldmøntfoden for de øvrige. — Sa de ryste paa Hovedet ved Siden af, men jeg siger ogsaa udtrykkelig, at jeg ikke har fundet Løsningen, og jeg nævner kun, hvad en Mand har udtalt, som jeg antager har mere Indsigt deri. Jeg har kun udtalt mig for at drage Opmærksomheden

hen paa Spørgsmaalet, for at faae det frem til Drøftelse og se, om det ikke skulde være muligt at standse, for at vi ikke skulle glide længere og længere hen ad den Vej imod økonomisk Ruin for Landet, hen ad hvilken vi ere i Færd med at glide stærkere og stærkere for hver Dag, der gaar.

Clausager: Jeg ønsker blot et Dieblit at henlede Regjeringens og Thingets Opmærksomhed paa et Par enkelte Punkter vedrørende det foreliggende Finantslovsforflag. Der findes paa § 19 under Fiskeri en Post paa 15,200 Kr., som skal anvendes til Tilsyn med Fiskerierne udenfor Limfjorden. Jeg veed ikke, i hvilken Udstrækning dette Beløb anvendes, eller i hvilke særlige Tilfælde der gjøres Brug deraf. Men jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Forhold, som maaste kunde nyde noget Godt af det omhandlede Tilsyn. Der lyder stadig stærkere og stærkere Klager over den Maade, hvorpaa Fiskerierne ved Ringkjøbing Fjord eller rettere sagt ved Indløbet fra Havet, nemlig det saakaldte Nymindegab, udføres. Forholdet er navnlig i de senere Aar, blevet det, at de ved Nymindegab nærmest hoende Fiskere mere og mere gjøre sig til Opgave at spærre hele det smalle Farvand med Fiskeriredskaber, med Garn, og det er jo let forstaaeligt, at paa den Maade hindres fuldstændig al Indgang af Fisk fra Havet til Ringkjøbing Fjord og de til samme løbende Strømme. Det er saaledes for en væsentlig Del Tilfældet med Lazorreden, der ved Joraarstid gaar op i det fjerde Vand for at lægge Yngel; thi naar saaledes det smalle Indløb omtrent fuldstændig spærres, og ikke blot paa et Sted, men paa flere Steder spærres, saa blive ikke blot mange, der ville gaa op, fangede, men en større Del bliver staaende udenfor ved Havstokken uden at forsøge paa at gaa op. Nu er det vistnok utvivlsomt, at der allerede for en Del findes spredte Bestemmelser, der drage Grændsen for, i hvilket Omfang saadant Fiskeri- og Afspærringsystem maa drives; men disse ere vanskelige at overholde, og det er jo let forstaaeligt, da de tildels ere meget spredte og tildels forældede, saa de vel for en stor Del ere vanskelige at hitte Rede i. Uægtelig vilde jo et saadant Forhold nærmest finde sin Løsning og endelige Ordning ved selve Fiskeriloven. Om en saadan vil blive forelagt i Aar igjen, og om den saa vil blive endelig færdig, er jo et Spørgsmaal. Skulde dette mulig finde Sted, saa haaber jeg som sagt, at ogsaa denne Sag derved vil finde en tilfredsstillende Ordning, men sfer det ikke, saa er det